

Ref 19

TRGOVAČKI SUD U SPLITU

Sukoišanska 6

21000 SPLIT

za

VISOKI TRGOVAČKI SUD

REPUBLIKE HRVATSKE U ZAGREBU

Petra Berislavića 11

10000 ZAGREB

10.07.2017.

Republika Hrvatska
TRGOVAČKI SUD U SPLITU
S P L I T
IZ RUKE
14-07-2017
Preko pošte

Na broj: St-70/2010

Predano za poštu obilno-prim, dne 11.07.2017.
POŠTA Zagreb - unipost R 388525792
Broj primjerka 3 prilog
Isključeno KN POTPIS

Stečajni i razlučni vjerovnik:

B2 KAPITAL d.o.o. Zagreb, Radnička cesta 41
OIB: 57509775367

Stečajni dužnik:

MONTER PROJEKT d.o.o. u stečaju, Split, Poljička cesta 39
OIB: 02734084556

ŽALBA

stečajnog i razlučnog vjerovnika na rješenje

Trgovačkog suda u Splitu od 29.06.2017. gornji poslovni broj

trostruko, prilog

U otvorenom zakonskom roku, a protiv predmetnog rješenja, stečajni i razlučni vjerovnik B2 KAPITAL d.o.o. Zagreb, Radnička cesta 41, OIB: 57509775367, podnosi Naslovnom sudu ovu

žalbu

kojom predmetno rješenje pobija u cijelosti iz svih zakonom predviđenih razloga.

Obrazloženje

Pobijanim rješenjem Trgovački sud u Splitu je odbio prigovore stečajnog i razlučnog vjerovnika na završni diobeni popis kao neutemeljen.

Pobijano rješenje nije na zakonu osnovano.

Prvostupanjski sud je pobijanim rješenjem pogrešno primijenio postupovne odredbe članka 192. i 193. Stečajnog zakona (dalje: SZ) kao i odredbe materijalnog prava sadržanim u istim odredbama, a to iz razloga što je proveo završno ročište i pristupio završnoj diobi, a da nije završio unovčenje stečajne mase stečajnog dužnika pa stoga isti sud nikako nije mogao odrediti niti provesti završno ročište, kao i pristupiti završnoj diobi.

Naime, **odredbom članka 192. SZ-a** propisano je da se *završnoj diobi pristupa čim se okonča unovčenje stečajne mase*.

Međutim, prvostupanjski sud uopće nije niti okončao unovčenje stečajne mase kako pogrešno isti smatra pa isti nije niti mogao pristupiti završnoj diobi sukladno naprijed navedenoj odredbi. Naime, iz završnog računa stečajnog upravitelja od dana 09.06.2017. razvidno je da stečajni dužnik još uvijek ima materijalne imovine (stečajne mase) koja nije unovčena i to 2 poslovna prostora u Splitu te je razvidno da unovčenje stečajne mase stečajnog dužnika nije okončano kako to pogrešno smatra prvostupanjski sud.

Tim više što iz naprijed navedene odredbe članka 192. SZ-a proizlazi da se završna dioba, prije okončanja unovčenja stečajne mase, ne može niti provesti, što je i logično budući da je završna dioba posljednja dioba koja se provodi unutar otvorenog stečajnog postupka. Pri čemu se u pravnoj praksi *pod okončanjem unovčenja stečajne mase* razumije kao **unovčenje posljednjeg predmeta** koji se nalazi u stečajnoj masi, a što ovdje nije slučaj obzirom su u stečajnoj masi stečajnog dužnika ostale još dvije nekretnine (2 poslovna prostora).

Dakle, kako u stečajnoj masi stečajnog dužnika još uvijek postoje 2 nekretnine u Splitu, a sukladno završnom računu stečajnog upravitelja od dana 09.06.2017., tako još uvijek nije unovčena imovina stečajnog dužnika da bi se moglo pristupiti Završnoj diobi sukladno odredbama članka 192. SZ-a, što pogrešno smatra prvostupanjski sud kako navodi u pobijanom rješenju pa je time isti sud pogrešno primijenio postupovne i materijalnopravne odredbe sadržane u članku 192. SZ-a.

Nadalje, **odredbom članka 193. SZ-a** propisano je da *prigodom davanja suglasnosti za završnu diobu stečajno vijeće određuje završno ročište vjerovnika te da se na tom ročištu: 1. raspravlja o završnom računu stečajnoga upravitelja, 2. podnose prigovori na završni popis i 3. vjerovnici odlučuju o neunovčenim predmetima stečajne mase*.

Međutim, Naslovni sud je proveo predmetno završno ročište dana 29.06.2017. usprkos tome što nisu ispunjeni uvjeti propisani naprijed navedenom odredbom članka 193. SZ-a čime je Naslovni sud pogrešno primijenio pravo sadržano u toj predmetnoj odredbi. Naime, kako je već naprijed opisano da nisu ispunjeni uvjeti za pristup završnoj diobi zbog neunovčene imovine stečajnog dužnika tako Naslovni sud nije niti mogao dati suglasnost za završnu diobu pa se nije moglo provesti završno ročište na kojem bi se moglo raspravljati.

Tim više što se na završnom ročištu trebalo raspravljati o završnom računu, međutim račun niti **ne može biti „završan“** ako je preostalo imovine za unovčenje, a koje unovčenje imovine u ovom stečajnom postupku nije provedeno do kraja pa se time nije niti mogao izraditi završni popis što je stečajni upravitelj ipak učinio.

Dakle, iz naprijed navedenog proizlazi da je prvostupanjski sud pogrešno primijenio naprijed navedene odredbe članka 192. i 193. SZ-a jer je prije svega proveo završno ročište na kojem je odbio prigovore stečajnog i razlučnog vjerovnika na diobeni popis stečajnog upravitelja, a za koje provođenje završnog ročišta nisu bili ispunjeni zakonski uvjeti, umjesto da je prihvatio sve prigovore istog vjerovnika pa da je nastavio sa stečajnim postupkom na način da je odredio daljnju prodaju preostale imovine stečajnog dužnika u predmetnom stečajnom postupku.

Međutim, stečajni upravitelj je učinio upravo suprotno pa stoga i pogrešno, onomu što je prethodno navedeno tj. onomu što je trebao napraviti sukladno prisilnim propisima, jer je isti u svom Završnom računu naveo da će se preostale predmetne nekretnine unovčiti u ovršnom postupku (kasnije je na Zapisnik od 29.06.2017. ispravio „prema pravilima ovršnog postupka“), a što nije ne samo u skladu s prisilnim propisima RH, već je isto nelogično i nemoguće. Naime, nad predmetnom nekretninom na kojoj stečajni i razlučni vjerovnik ima upisan zalog odnosno razlučno pravo, vodio se ovršni postupak pred Općinskim sudom u Splitu pod brojem Ovr-5116/16. U međuvremenu je taj predmetni ovršni postupak obustavljen, a što je i sam stečajni upravitelj potvrdio na ročištu održanom 29.06.2017. u ovom stečajnom postupku.

Pa nije jasno kako je to stečajni upravitelj mislio prodavati predmetnu nekretninu u ovršnom postupku ili prema pravilima ovršnog postupka kada je predmetni ovršni postupak već obustavljen.

Ujedno, nije jasno zašto bi stečajni sudac koji je donio pobijano rješenje zaključio ovaj stečajni postupak kada su ostale još 2 predmetne nekretnine u stečajnoj masi, da bi iste te nekretnine prodavao u ovršnom postupku ili prema pravilima ovršnog postupka koji su već obustavljeni.

Dakle, prema naprijed navedenom, unovčenje predmetnih nekretnina u ovršnom postupku ili prema pravilima ovršnog postupka nije u skladu sa odredbama niti važećeg Stečajnog zakona niti Ovršnog zakona, niti je isto logično i moguće.

Nadalje, prvostupanjski sud pogrešno smatra i zaključuje da stečajni i razlučni vjerovnik nema pravni interes za izjavom predmetnih prigovora vezano za provođenje završnog ročišta i završni diobeni popis, navodeći da prava predmetnog vjerovnika nisu pravno ugrožena, a kako to isti sud navodi u točki 5. obrazloženja pobijanog rješenja. Naime, razlučni vjerovnik bi se u daljnjem tijeku ovog stečajnog postupka trebao namiriti unovčenjem preostale 2 predmetne nekretnine te bi troškovi unovčenja istih nekretnina bili svakako niži nego da se unovčenje predmetnih preostalih nekretnina provodi nakon zaključenja ovog stečajnog postupka te ponovnim otvaranjem i započinjanjem novog postupka u kojem bi se vršilo predmetno unovčenje, a što suprotno i pogrešno smatra prvostupanjski sud.

Nadalje, prvostupanjski sud u točki 6. obrazloženja pobijanog rješenja pogrešno smatra da razlozi prigovora razlučnog vjerovnika nisu osnovani te da je razlučni vjerovnik izjavio predmetni prigovor citirano iz pobijanog rješenja „...**tek reda radi**“. Naime, razlučni vjerovnik je izjavio prigovor iz razloga što ni stečajni upravitelj ni stečajni sudac nisu postupali u ovom stečajnom postupku sukladno odredbama važećeg Stečajnog zakona, a kako je sve to naprijed opisano, te su takvim postupanjem istih povrijeđene ne samo odredbe Stečajnog zakona već i prava razlučnog vjerovnika pa je stoga razlučni vjerovnik bio prisiljen radi zaštite svojih prava izjaviti predmetne prigovore.

Također, prvostupanjski pogrešno smatra da se nameće pitanje dopuštenosti prigovora ovdje razlučnog vjerovnika iz razloga što isti vjerovnici još nisu na redu za namirenje. Naime, sukladno odredbama Stečajnog zakona na diobeni popis mogu uložiti prigovor svi vjerovnici, neovisno jesu li oni razlučni vjerovnici ili nisu, ili jesu li ti vjerovnici na redu za namirenje ili nisu. Dakle, podnošenje prigovora na diobeni popis stečajnog upravitelja je bezuvjetno pravo svakog vjerovnika, a što proizlazi iz odredbi Stečajnog zakona koje se odnose na iznošenje prigovora na diobeni popis, obzirom da predmetna zabrana ili uvjet nigdje nije izričito propisano.

Nadalje, bespredmetan je navod prvostupanjskog suda u **točki 7. obrazloženja** pobijanog rješenja da je Stečajnim zakonom propisano kako će se završno ročište odrediti najkasnije u roku od godine i pol dana od održanog izvještajnog ročišta, a što je jedan od razloga za određivanjem završnog ročišta i završne diobe. Naime, kada bi se prvostupanjski sud izričito pridržavao propisanih zakonskih odredbi vezano za vrijeme i rok određivanje završnog ročišta, a čega se isti dosad nije pridržavao, onda je isti sud mogao već odavno odrediti završno ročište ili završnu diobu bez obzira je li unovčena sva imovina stečajnog dužnika, obzirom je izvještajno ročište održano još u rujnu 2012. godine.

Dakle, prvostupanjski sud je mogao zakazati završno ročište još 2014. godine, a nije to učinio, već je isto ročište zakazao tek u 2017. godini, a isti sud se tek sad poziva na odredbe važećeg Stečajnog zakona vezano za zakazivanje završnog ročišta tj. isti sud tek nakon 3 godine primjenjuje predmetne odredbe koje je mogao primijeniti i prije.

Obzirom na sve naprijed navedeno, razvidno je da je prvostupanjski sud pobijanim rješenjem ne samo pogrešno primijenio odredbe članka 192. i 193. važećeg Stečajnog zakona, već se isti sud upuštao u ocjenu pravnog interesa stečajnog i razlučnog vjerovnika za podnošenjem prigovora na diobeni popis pri čemu je također isti pogrešno primijeniti i ostale odredbe Stečajnog zakona, a sve na štetu ovdje stečajnog i razlučnog vjerovnika.

Slijedom svega naprijed navedenog stečajni i razlučni vjerovnik

p r e d l a ž e

da nadležni žalbeni sud usvoji ovu žalbu stečajnog i razlučnog vjerovnika te da preinači pobijano rješenje prvostupanjskog suda na način da usvoji prigovore istog vjerovnika te da naloži nastavak ovog stečajnog postupka kao i prodaju preostalih predmetnih nekretnina, podredno, da ukine pobijano rješenje prvostupanjskog suda te da predmetni postupak vrati na ponovno odlučivanje.

B2 KAPITAL d.o.o.:

B2 KAPITAL
d.o.o.
ZAGREB 4

DAVOR JONJIĆ, dipl.jur.
po generalnoj punomoći
Su-293/2017

Prilog: preslika uvjerenja o generalnoj punomoći Su-293/2017

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U SPLITU
URED PREDSEDNIKA SUDA
Broj: 39 Su-293/2017.
Split, 24. svibnja 2017. godine

PRIMLJENO

29-05-2017

B2 KAPITAL

CM

Temeljem članka 17. st. 1. al. 12. Sudskog poslovnika ("Narodne novine" br.37/14, 49/14, 8/15, 35/15, 123/15, 45/16, 29/17, 33/17 i 34/17), izdaje se

UVJERENJE

Kojim se potvrđuje da je:

B2 KAPITAL d.o.o. ZAGREB, Radnička cesta 41, OIB: 57509775367

položio kod ovog suda generalnu punomoć zaposlenicima:

- AMRA KADIĆ iz Zagreba, Jablana 3, OIB:42033403880, dipl. iur. s položenim pravosudnim ispitom
- JOSIPA SLIPČEVIĆ iz Zagreba, Horvaćanska cesta 39, OIB:79789257477, dipl. iur. s položenim pravosudnim ispitom
- IRENA PAUREVIĆ JOVESKI iz Zagreba, Resnički put 79 b, OIB:82676261417, dipl. iur. s položenim pravosudnim ispitom
- DAVOR JONJIĆ iz Zagreba, II. Malešnica 27, OIB:93155702620, dipl.iur. s položenim pravosudnim ispitom
- SNJEŽANA IVANIŠ iz Zagreba, Ivana Rabara 4, OIB:17291908763
- ANA MILETIĆ iz Zagreba, Stara Peščenica I.56, OIB:27256209781, dipl.iur. s položenim pravosudnim ispitom
- LUKA MAROK iz Zagreba, Donje Svetice 85 b, OIB:11672479601, dipl.iur. s položenim pravosudnim ispitom

da društvo B2 KAPITAL d.o.o. zastupaju, svaki samostalno i pojedinačno, u svim sudskim predmetima koji se vode pred Trgovačkim sudom u Splitu, i svim stalnim službama na području tog suda.